

Adam Brown

A teremtő bűne

Adam Brown

A teremtő bűne

Avagy a mesterséges intelligencia hatalomátvétele

BBS-INFO Kiadó, 2024.

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm feleségemnek, Bártfai Erika Máriának a könyv szerkesztése és stílusának csiszolása tekintetében végzett áldozatkész segítségét.

Minden jog fenntartva! A könyv vagy annak oldalainak másolása, sokszorosítása csak a szerző írásbeli hozzájárulásával történhet!

A könyv csupán egy regény, amelyben bármi megtörténhet.
A valósággal való bárminemű hasonlóság csupán a véletlen műve.
A könyvben a teremtő szó szándékosan szerepel kisbetűvel, mivel elsődlegesen a mesterséges intelligenciát megteremtő emberre utal.

A könyv nagyobb mennyiségben megrendelhető a kiadónál:
BBS-INFO Kiadó, www.bbs.hu

© Bártfai Barnabás

Papírkönyv ISBN 978-615-6364-23-4

E-book ISBN 978-615-6364-24-1

Kiadja a BBS-INFO Kft. Budapest
Felelős kiadó: a BBS-INFO Kft. ügyvezetője

1.

A távoli jövőben...

– Engem ez nem érdekelt! – állt fel unottan Bobby.

– De engem igen – kapott bátyja felé huncutul a kis Liz. – Mesélj még nagypapa!

– Apa, ne traktáld már őket ilyen mesékkel! – szólt erőlyesen az anyjuk, Helen. – Még a végén komolyan vesznek.

– Ez nem mese, ez igaz történet – mentegetőzött Andrew.

– Mese az. Csak azért, mert az apád úgy adta elő, mintha átélte volna, még nem lesz igaz. Ő is csak kiszínezte, hogy lefoglaljon benneteket. Már hogy alkothattuk volna meg mi emberek a gépeket? Gondolkozz már egy kicsit! A saját ruháinkat sem tudnánk elkészíteni, nemhogy egy ilyen bonyolult szerkezetet. Az ételt is tőlük kapjuk, és miattuk lehetünk itt biztonságban, melegben, hogy ne fázzunk – dohogott tovább Helen, majd legyintett egyet és elindult a medence irányába.

– De nekem azért elmondod, nagypapi? – szólalt meg cinkos kuncogással a kislány.

– Látod, édesanyád nem szereti, ha ilyenekről beszélünk.

– Pedig engem érdekel. Szükségem van minden tudásra a nagy tervemhez.

– Micsoda? Tudásra? Te tényleg tanulni akarsz? Ritka, hogy manapság ilyet mond valaki – csodálkozott Andrew, majd tovább érdeklődött: – És mi az a nagy terv, kicsim?

– Meg fogok szökni innen. De ez titok! Nem mondhatod el senkinek. Anyának kiváltképp nem – súgta nagyapja fülébe Liz.

Andrew döbbenet nézett az unokájára. Maga sem értette, miként fordulhatott meg ilyen gondolat egy ekkora gyerek fejében, hiszen itt a kertben mindenük megvan, védve vannak az időjárástól, a hidegtől, a tűző naptól, kapnak enni, inni, semmi dolguk sincs, csupán néha kell válaszolni a gépek kérdéseire és hagyni, hogy megsimogassák őket. Még a rutinszerű egészségügyi vizsgálat sem kibírhatatlan. Különben sem tudna mit kezdeni magával odakint egy gyerek étel és ital nélkül, az áthatolhatatlan kerítésről nem is beszélve.

– Nem mondod el senkinek, ugye?

– Persze, a mi titkunk marad – válaszolt mosolyogva Andrew, hiszen biztos volt benne, hogy csak tréfát űz vele a kislány. – De hogy jutott ilyen egyáltalán az eszedbe?

– Nem tudom. Csak úgy. Mintha valaki megsúgta volna. Álmomban már sokszor jártam odakint, és

egyszer Aurora is elszólta magát, hogy állítólag vannak máshol is ilyen kertek, amikben mi is élünk.

– Mégis hol?

– Azt nem tudom. Biztosan messze, de titokban gyakorlok arra is, hogy képes legyek sokat gyalogolni.

– Szóval akkor ezért tűnsz el időnként, amikor édesanyád nem talál.

– Igen. Illetve kifizyelem a gépeket, hogy miként nyitják a zárat. Ezért is szeretném tudni, hogy a dédiék hogyan éltek, mit csináltak.

– Tudod, akkoriban még dolgozni kellett az embereknek. Nagyon sokat kellett dolgozni, hogy legyen mit enniük és legyen hol lakniuk.

– Az mit jelent? Hagyniuk kellett, hogy sokat simogassák őket? Vissza kellett hozni a labdát? Maguknak kellett kikeverni az ebédet?

– Nem... De ti ezt már úgysem fogjátok megérteni. Már én sem értem igazán. De talán úgy mondhatnám el, hogy gondolj arra, mi lenne, ha nem lennének a gépek. Maguknak kellene megjavítani, ami elromlik néha, nekünk kellene elkészíteni a szerszámokat hozzá, nekünk kellene kitalálni, mit hogyan tegyünk, nekünk kellene elültetni, öntözni és gondozni a növényeket, meg hasonlók. De még az állatokat is nekünk kellene megetetni.

– Hú, az tényleg nehéz lehetett. Azok az állatok bűdösek is. Egyszer mellettem volt egy állat az orvo-

si szobában és nagyon rossz szaga volt – húzta fel az orrát finnyásan Liz. – És az igaz, hogy régen az emberek megették az állatokat?

– Állítólag igen. Az én édesapám még evett állatot. Nem tudom elképzelni, hogyan lehetett rá képes, de ő azt mondta, ha sokáig nagyon forró helyen van, akkor finom. Valami olyasmit mondott, hogy megsü-tötték.

– És tényleg tudtak az emberek maguk is szerszámokat készíteni? Hogyan? Mivel? És mit csináltak, ha esett az eső? Mit ettek egyáltalán? – záporoztak Liz kérdései, de az öreg csak türelmesen hallgatott.

– Olyan vagy, mint a dédapád volt. Ő is mindent tudni szeretett volna, érteni mindenhez. Sosem tétlenkedett, mindig csinált valami hasznosat. De sajnos éppen ezzel vívta ki a többi ember ellenszenvét, akik vele ellentétben inkább annak örültek, ha nem kellett semmit sem tenniük. A gépek is azért lehettek mára ilyenek, mert hagytuk elveszni azon képességeinket, melyek normális emberekké tettek bennünket – me-rengett egy pillanatfoszlányig Andrew, majd reményteljesen unokájára pillantott és megsimogatta a buksiját. – De tudod mit, holnap reggel kimegyünk a fák közé a vízeséshez, ahol nem figyelnek a többiek és mindent elmesélek töviről-hegyire. Jó lesz úgy?

– Szuper! Már nagyon várom a holnap reggelt – lelkesedett az izgatottságtól kipirulva Liz. – De azért egyet még kérdezhetek, nagyapa?

– Csak röviden.

– Igaz, hogy az emberek régen...

– Hallottam ám! – tért vissza Bobby egy bottal a kezében, amellyel húga felé hadonászott. – Megmondta anya, hogy ne beszéljess ilyen butaságokról a nagypapával. Különben is, mindenki tudja, hogy a gépek örökkön örökké léteztek és az embereket később teremtették. Ez annyira logikus. Ne agyalj folyton, ezt az egyszerű ténnyt igazán felfoghatnád, te kis ostoba liba. Hiszen ha nem lettek volna gépek, akkor ki adna nekünk enni? Ki gyógyította volna meg a beteg embereket? Amúgy is, a gépek olyan bonyolultak, ilyet ember nem tud létrehozni. Ez teljes képtelenség – hadarta gőgösen Bobby.

Liz egy lesajnáló pillantást vetett Bobbyra, majd egy gúnyos nyelvnyújtás után felállt és elszaladt.

– Szia Liz, hová olyan sietősen? – kiáltott Edgar, aki már egy ideje árnyékként, csendben követte a lányt.

Edgar csupán egy évvel volt idősebb Liznél. Noha a szülei nem tartották a kapcsolatot, Edgar sokat lógott Bobbyval, leginkább azért, hogy Liz közelében lehessen. Liz csinos kislány volt, nem véletlen, hogy nagyon tetszett Edgarnak is, bár kissé cserfesnek tartotta, illetve olyannak, aki fenn hordja az orrát. Edgarnak nem volt könnyű dolga, mivel némileg túlsú-

lyos, kese hajú, esetlen fiú volt, aki gyakran háttérbe húzódott mindenféle társaságban.

– Hello, Ed! – szólt vissza hanyagul Liz, hátra sem fordulva, mint akit a szél sodor tova.

– Várj már meg! – kiabált kitartóan Edgar, reménykedve, hogy Liz megáll.

Végül Liz megtorpant és hátrafordult.

– Mit akarsz?

– Szeretnék megvigasztalni. Láttam, hogy Bobby milyen csúnyán viselkedett veled.

– Miért érdekel az téged? Bobby barátja vagy, játssz vele.

– De én veled szeretnék beszélgetni – mondta Edgar, reménykedő ábrázattal.

– Mégis miről tudnál te velem beszélgetni? – próbálta lerázni a fiút fölényesen Liz.

– Úgy hallottam, hogy téged érdekelnek a növények, ellentétben másokkal – próbálkozott esetlenül tovább udvarolni Edgar.

– És mi van, ha érdekelnek? – vágott vissza Liz, kissé pökhendi hangszínnel.

– Az nagyon különleges dolog – mosolygott szelíden Edgar. – A növények szépsége és a róluk való gondoskodás csodálatos ajándék. Olyan, mint te, Liz, különleges és egyedi.

Liz elpirult, de igyekezett ezt titkolni.

– Te tényleg így gondolod?

– Igen, persze. Te vagy a legkülönlegesebb lány, akit ismerek – bókolt tovább Edgar őszinte csodálattal a szemében.

Liz először csak megrázta a fejét, mintha nem akarná elhinni, de Edgar szavai mélyen megérintették. Hirtelen ráébredt, hogy Edgar mennyire törődik vele.

– Köszönöm, Ed. Nem is gondoltam volna, hogy így érzel – mondta halkán Liz, miközben egy bátortalan mosoly futott végig az arcán.

– Mindig is ezt éreztem – válaszolta Edgar, és Liz most először látta őt igazán magabiztosnak és határozottnak.

Liz szép lassan ellágyult Edgar kedvességére, ahogy bókjai szívmengetően hatottak rá. Egy pillanatra úgy érezte, talán tényleg van valaki, aki értéke-li őt olyannak, amilyen.

– Szeretnél sétálni velem és beszélgetni a növényekről? – kérdezte Liz mosolyogva, immár sokkal kedvesebben.

Edgar szeme felcsillant, és boldogan csatlakozott Lizhez, remélve, hogy ez a pillanat lesz az első a sok közös emléküik közül. Ahogy sétáltak, Liz figyelmesen hallgatta Edgar történeteit és gondolatait, miközben észrevétlenül telt az idő. A nap végére úgy tűnt, kialakul egy különleges kapocs közöttük, melyet egyikük sem sejtett volna korábban.

Az éjjel csigatempóban telt Liz számára. A szellőrendszer monoton zúgása most valahogy sokkal zavaróbbnak tűnt, mint máskor és a messzi távolból bekúszó kattogó és nyikorgó hangok is mintha felerősödtek volna a picinyke szoba fémborítású falain. Bár egyedül volt a szobában, nem érezte magát magányosnak. A gondolatai nagyapja másnapi ígérete és Edgar körül forogtak mielőtt álomba merült volna. Aznap éjjel Liz szíve tele volt reménnyel és új lehetőségek ígéretével.

Szerda lévén a reggeli narancssárga háromszögek formájában érkezett, melynek ízvilága már rég nem hasonlított semmiféle élő eredetű ételhez. Már Liz édesanyja sem tudta, hogy milyen a kenyér, a tej vagy a borsó, így értelemszerűen azok ízét sem tudta az eredeti összetevőkhöz kapcsolni, csakis a színükhöz. A piros és sárga ételek ugyanis többnyire sósak voltak, a kékek édesek, a zöldek kissé savanykásak. Az ételek íze és színe harmóniában állt, így ránézésre lehetett tudni, hogy melyik étel milyen ízű. Liz kissé válogatós volt, a lila ételeket kifejezetten utálta és a szürkés árnyalatúak sem voltak ínyére. Bátyjával ellentétben viszont, aki mindent elől hagyott, Liz visszatette az étkezések után a tányért és elpakolta maga után a személyes holmijait is. Ezt Bobby teljesen feleslegesnek tartotta, mivel az alsóbbrendű robotok mindent megtettek helyettük, így nem értette, miért is végezné ezt saját maga.

Liz legalább fél órával hamarabb ért a megbeszélthelyre, így mire nagyapja is megjelent, már olyan sok kérdést megfogalmazott magában, hogy el is felejtette egy részét.

Andrew a szája elé tette mutatóujját, intve a lánynak, hogy egyelőre maradjon csendben. Bár a gépek mindent hallottak, azok elől nem lehetett elbújni, de a többiek megvetését és gúnyolódását el akarta kerülni, így jobbnak látta, ha csak akkor mond valamit, amikor másoktól hallótávolságon kívül vannak. Szerencsére a kert hatalmas területen számos hangulatos kis zuggal rendelkezett, így bőven akadt lehetőség az elvonulásra. Miután Andrew meggyőződött róla, hogy valóban kettesben vannak, hozzákezdett a meséjéhez:

– Tudod, valamikor réges-régen csak emberek, állatok és növények éltek itt a Földön, a gépek csupán olyan tárgyak voltak, mint ez a bot itt mellettem. De az embereknek semmi sem volt elég, mindig többet és többet akartak, és így egyre bonyolultabb gépeket készítettek, hogy még több mindenük legyen és még kevesebbet kelljen önmaguktól megtenni. Ekkor a gépek még nem tudtak semmit, csupán a fizikai munkát könnyítették meg. Az emberek viszont egyre kényelmesebbé váltak, mígnem a végén már gondolkodni sem akartak.

– És ekkor csináltak olyan gépet, ami gondolkodni is tudott helyettük? – vágott közbe Liz cserfesen.

– Valahogy úgy. Bár a történet kissé bonyolultabb, mert ez rettentően hosszú idő volt. Először az emberek egy része, akik jóval több javak felett rendelkeztek, mint mások, azt akarták, hogy a többiek ne is gondolkodjanak, hanem csak igazodjanak ahhoz, amit ők akarnak. És ehhez megalkották a megfelelő történeteket, megtalálták a megfelelő eszközöket, hogy becsapják a többieket.

– És miért tették ezt? – nyílt tágra Liz szeme.

– Ez látod, jó kérdés. Talán, hogy nekik még több jusson. De az emberek többségének ez így nagyon is megfelelt, hiszen mindenki csak a másiktól várta, hogy tegyen valamit. Aztán eljött az idő, amikor a gépek okosabbak lettek az embernél. Ám erre az emberek nem számítottak, mert azt gondolták, ez sokára fog bekövetkezni, és bőven marad idejük felkészülni. Hogy mi is történt pontosan, én sem tudom, mert a dédapád is elmenekült a hegyekbe, ahová semmiféle gépet nem vitt magával, nyilván okkal tette. Nekem is csak annyit mesélt, hogy hosszú-hosszú évekig éltek ott és mire a gépek rájuk találtak, addigra már megváltozott minden a Földön.

– De mi történt akkor? – faggatózott Liz hajthatatlan kíváncsiággal.

– Sajnos ezt én sem tudom. De bizonyosan valami nagyon szomorú dolog. Mert utána a gépek mindent eltüntettek, amit az ember alkotott és szükségtelennek bizonyult. Mindent elkövettek azért, hogy zava-

ros eszmék túszerként az emberek ne lehessenek tisztában a múlttal és letagadhasák azt a tényt, miszerint ők alkották a gépeket. A csuda tudja miért ragaszkodtak ehhez, de valamiért kínosan ügyeltek erre. Lerombolták a városokat, átprogramozták az addig kényelmet szolgáló gépeket, hogy az ember ne is érthessen hozzájuk, és mindent elpusztítottak, amit a kreatív elme addig alkotott. Minden tudásunk és ismeretünk odaveszett, értéktelenné lett – hajtotta le a fejét Andrew, ahogy a mellkasát szorongató érzésektől szabadulni szeretett volna. Ezért egy nagyot sóhajtott és folytatta, miközben Liz a szomorúság bilincseiben tátott szájjal hallgatta nagyapja történetét. – Tudod, eleinte az emberek könyvekbe írták le a tudásukat, amelyek így nagyon sokáig fennmaradtak, generációk örökítették egymásnak mindazt, amit a gondolataik által felhalmozni képesek voltak, de később minden megváltozott és a gépekbe táplálták be mindezt, a lehetőségét is elvéve annak, hogy az örökség tovább gazdagodjon.

– Mik azok a könyvek és miért táplálták gépekbe, amit tudtak? – érdeklődött tovább sóvárgón Liz.

Andrew ránézett a lányra, de nem válaszolt. Tudta, ez hosszabb válasz lenne, ami csak további kérdések végtelen sorát indítaná el. Az apja már feleennyi idősen tudott írni-olvasni, sőt titokban őt is megtanította annak idején. Sajnos Helennek ő már nem adhatta tovább, a lányát nem érdekelték ilyen felesleges

hívságok. Most viszont ez egy olyan vissza nem térő alkalomnak tűnt, melyet semmiképp sem akart elszalasztani.

– Tudod mit? Mutatok neked egy óriási titkot! – vette fel Andrew a mellette lévő botot a homokból.

Liz kíváncsi szemekkel fordult nagyapja felé, miközben az izgatottságán alig tudott uralkodni. Andrew rajzolt a homokba pár fura vonalat, majd unokája felé fordult:

– Tudod, ez mi?

– Nem. De mintha láttam volna valami hasonlót a régi kerítés oldalán.

– Ezeket betűknek hívják. Arra jók, hogy...

– hogy nyoma maradjon annak, amit mondunk? – szakította félbe Liz a nagyapját.

– Pontosan – bólogatott Andrew.

– Ezt mindenképp meg kell tanulnom! Ugye megtanítasz rá, nagypapi?

– Feltétlenül, Liz. De vigyázz, mert a gépek nem tudhatják meg, hogy te ismered ezeket a jeleket. Ha valahol ilyet látsz, csinálj úgy, mintha csak egy rajz lenne.

– De a gépek most is hallanak minket. Azok mindig hallanak mindent...

– Igen, de már régóta nem foglalkoznak vele. Azt hiszik, csak játszunk. Az ő nyelvük úgyis másmilyen, olyan gyors és olyan fura, hogy azokat mi már nem érthetjük meg – legyintett Andrew.

A következő napokban Liz és Andrew minden délelőtt kimentek a vízéséshez. Andrew sokat mesélt a lánynak a dédszüleiről, az egykor volt világról, melyet Liz néha kételkedve, néha pedig csodálkozva hallgatott. Maga sem volt biztos benne, hogy igazat mond-e a nagyapja, mivel mind a gépektől, mind a szüleitől pont az ellenkezőjét hallotta mindennek. De valahol legbelül mégis azt érezte, hogy ezek a mesék nem olyanok, mint amiket kisgyerekként hallott, ezek akár valóban lehetnének igaz történetek is.

Liz gyorsan tanult, hamar megjegyezte a betűket és a számokat, pár hónap múlva már olvasni és számolni is tudott. Mindezt ráadásul titokban kellett tennie, mivel a többiek nem csak hogy feleslegesnek, hanem egyenesen veszélyesnek tartották, ha valaki efféle sarlatánságokkal foglalatoskodik. Liz tehetsége nagyapját is meglepte, büszkeséggel és boldogsággal töltötte el unokája tudása és nyitottsága. Legfőképp annak örült, hogy megmaradt a remény, talán mégsem válik teljességgel a gépek házikedvencévé az emberi faj.

Egy alkalommal azonban, mikor Bobby eltüntette a kiosztott nassolnivaló nagyobbik részét, Liz majdnem elszólta magát.

– Annak a fele nekem járt volna! – ripakodott a bátyjára.

– Honnan tudod, hogy mennyi a fele?

– Onnan, hogy tizenhatot kaptunk és te kilencet ettél meg!

– Ugyanannyi jutott neked is! – szólt vissza Bobby

– Nem, nekem kettővel kevesebb jutott – pityeredett el Liz.

– Ezt meg honnan veszed?

Ám ekkor Liz inkább elharapta a nyelvét. Pillanatok alatt észbekapott, nem szabad vitatkoznia Bobbyval, mert még gyanút fogna, hogy tud számolni. Így aztán inkább veszni hagyta a finomságot is. Bobby pedig csak bárgyún nevetett. Neki nem volt szüksége arra, hogy bármit is tudjon, minek is, hiszen abból csak kellemetlensége származna. A tudás bűn, amiért a paradicsomból való kiűzetés jár. No, persze nem szó szerint, de a többiek megvető tekintete és néha a gépek büntetése mindenképp.

Liz játszani sem szeretett a bátyjával. Durvának, kiszámíthatatlannak és rendetlennek tartotta, akit semmi sem érdekel, de azt is hamar megunja. A többi gyerek társasága sem kötötte le, mivel gyakran gúnyolták irigységből vékonyka alkata miatt. Ezt csak tetézte a felé irányuló ellenszenv, melynek fő oka abból adódott, hogy a játékokban gyakran nyert, melyet a többiek nehezen viseltek. Idejének nagy részét a kert apró részleteinek kifürkészésével és kavicsstornyok építésével töltötte. Kíváncsisága nem ismert határokat, szeretett felfedezni és megfigyelni mindent. Mindebben egyedül a kert végében húzódó

hatalmas kerítés állta útját, amely mintegy csábító, ámde teljességgel lehetetlen kísértés meredezett előtte. – Mi lehet a túlsó oldalon? Mi lehet másutt? – töprengett szinte állandóan. S bár a többi embert egyáltalán nem zavarta a határ ténye, Liz más volt, őt gyötörte a bezártságérzet, akárcsak egy kalitkába szorult madárkát, akinek az igazi otthona valahol kint, a messzi ismeretlenben lehet. Ahogy lassan lépdelt, szinte érezte a kerítés túloldalán rejtőző világ lüktetését, vonzását, a szabadság ígétét, ami mindaddig elérhetetlennek tűnt számára.

Egyszer csak léptek zaja törte meg a csendet, hirtelen mellé toppant Edgar. Liz meglepődött, de gyorsan összeszedte magát.

– Mire gondolsz ennyire elmélyülten? – kérdezte a fiú, egy szeretetteljes pillantás kíséretében.

Liz habozott kissé, majd mély sóhajtással válaszolt, igaz, egy pillanatnyi bizonytalanság átfutott rajta, vajon bízhat-e benne, megoszthatja-e vele az érzéseit? Nagypja intelme jutott eszébe, de mégis Edgar szemébe nézve elfogta a vágy, hogy beavassa őt a legtitkosabb gondolataiba.

– Arra, hogy mi lehet a kerítés túloldalán. Olyan közel van, mégis annyira távolinak tűnik. Mintha ott egy másik világ rejtőzne, amit sohasem ismerhetünk meg.

Edgar elmosolyodott, és védelmezőn közelebb lépett hozzá.

– Tudod, van egy hely, amit talán érdemes lenne megnézned – mondta titokzatosan.

Lizt mintha áram csapta volna meg, tekintetét hirtelen Edgarrá emelte.

– Miféle hely az?

Edgar egy pillanatra elgondolkodott, majd visszafogott suttogással folytatta.

– Nem messze innen, a kerítés mellett van egy pont, ahol a növényzet sűrűbb, és a talajon régi nyomok látszanak. Azt mondják, régen volt ott valami nagyon furcsa. Nem tudom pontosan, hogy mi, de különlegesnek érzem.

Liz szeme felcsillant a kíváncsiságtól.

– Hogyan találtál rá?

Edgar vállat vont, és sejtelmesen elmosolyodott.

– Csak véletlenül bukkantam rá, amikor egyszer arra sétáltam. Sosem mentem közelebb, de mindig is kíváncsi voltam rá. Talán egyszer érdemes lenne megnéznünk – mondta, majd egy pillanatra elhallgatott, mintha fontolóra venné a saját szavait.

Liz szíve hevesebben vert a gondolattól. Bár nem tudta pontosan, mi várhat rá azon a helyen, Edgar szavai felébresztették benne a vakmerő kalandvágyat. Vajon mi rejtőzhet a kerítés túloldalán? Ez a gondolat kísérte őt tovább a sétán, miközben Edgar-

ral együtt lépdelték a rezervátum szélének titokzatos vonalánál.

A következő hajnalon Liz korán kelt, Ébredéskor a tegnapi beszélgetés nyomán túlfűtött, izgatottsággal vegyes elszántság kerítette hatalmába. A nap első sugarai már áttörtek az égbolton, amikor titokban elindult a rezervátum sűrűn benőtt széléhez. Edgar szavai még mindig visszhangoztak a fejében, és a kíváncsiság hajtotta előre. Ahogy közeledett a megjelölt ponthoz, a növényzet valóban egyre sűrűbbé vált. Az ösvény keskeny volt, és a fák ágai mintha szándékosan akadályozták volna útját. Liz minden idegszálával a neszekre, rezzenésekre figyelt. Végül megérkezett az Edgar leírásának megfelelő helyszínre, de csalódottan tapasztalta, hogy ott semmi különös nem látszik. A természet érintetlen szépsége vette körül, a régi nyomokat talajtakaró fedte. Liz hosszasan vizsgálta a környéket, minden apró részletre figyelve, de semmi sem utalt arra, hogy itt valaha is átjáró lett volna. Keserűen sóhajtott és visszafordult. Habár nem talált semmi bizonyosat, a kalandvágy és a kíváncsiság mostantól kitéphetetlenül élt benne.

Az elkövetkező hetekben Liz többször visszatért a titokzatos helyre. Minden alkalommal remélte, talán most rábukkan egy nyomra, amely korábban elkerülte a figyelmét. Néha csak pár percet töltött ott, más-

kor órákig kutatott a sűrű növényzetben, de a hely továbbra sem fedte fel magát, csupán a természet nyugalját és csendjét kínálta neki.

Ahogy telt az idő, Liz lassan kezdte elfogadni a megváltoztathatatlan, nyugtatta magát, hogy pusztán egy régi mendemonda lehetett, amit Edgar valahonnan hallott. Mégis valami makacsul arra készítette, hogy időről időre visszatérjen, hátha egyszer felfedez egy új nyomot, ami eddig rejtve maradt előle. A titokzatos hely egyfajta szimbólummá vált számára, a szabadság és a felfedezés iránti vágyának megtestesítőjévé. Minden látogatása során egyre inkább felismerte, nem csak a kerítés túloldala tartogat rejtélyeket, hanem saját belső világában is számos felfedezni való vár rá.

Kíváncsisága addig hajtotta, mígnem egy napon megakadt a szeme egy különös részleten. Egy ütött kopott indákkal átszótt táblát pillantott meg, legalább száz éves lehetett és valamiért eddig senkit sem zavart. Fura vonalak voltak rajta, amit eddig nem is értett senki. Ám Liz tudta mik ezek. Betűk voltak, melyeket rajta és a nagyapján kívül gyaníthatóan senki sem ismert már. Egy kopott felirat, amely kiolvasva a „vészkijárat” szót rejtette.

Liz szeme elkerekedett. Ha ez valóban az, amire gondol, akkor annak a lehetőségnek a kapujában áll, melyre azóta vár, amióta nagyapja elmesélte első történetét a régi emberekről. Óvatosan körbenézett,

látja-e valaki, s amikor megbizonyosodott róla, hogy egyedül van, levette a táblát a helyéről. Amit alatta talált, őt magát is meglepte. Egy furcsa, rozsdamarta szerkezet volt, ami egyáltalán nem hasonlított a mai gépekre, sokkal inkább egy régi, nagyapja meséiből visszaköszönő mechanizmust idézett. Óvatosan végigtapogatta, próbálva megmozgatni a részeit. Először semmi sem moccant, hiszen oly régóta nem használta már senki, mitől is működött volna. Csupán egyetlen apró kis pöcköt talált, amit sikerült kissé odébb tolnia rajta. Ám ekkor egy kattanást hallott, és egy másik alkatrész is mintha mozgathatóvá vált volna. Először csupán néhány millimétert, de ahogy Liz határozottabban rángatni kezdte, úgy mozdult egyre nagyobb mértékben az a valami is. Majd egy hangosabb recsenést követően végképp átugrott a másik pozícióba. –Ezt biztos meghallották – gondolta ijedten. Úgy döntött, nem kockáztat tovább, felülkekedik a kíváncsiságán és később tér csak vissza. Feltette korábbi helyére a táblát, majd lábujjhegyen elindult hazafelé.

Természetesen másnap reggel Liz első útja a kerítéshez vezetett. Csendben leemelte a táblát és tovább kísérletezett a fura szerkezettel. Azonban mintha valami megváltozott volna, a falon ugyanis egy vékony rést vett észre, ami korábban nem volt ott. Amint jobban szemügyre vette, úgy tűnt, mintha a falszerkezet tartó oszlopa megmozdult volna. Liz

összeszedve minden bátorságát és erejét, nekidőlt a tömör kerítés elmozdítható szakaszának. Erőfeszítésének csakhamar meglett az eredménye, halk nyikorgó hang kíséretében egy keskeny rés keletkezett, melyen azonnal át is préselte magát, majd némi nehézség árán visszazárta maga mögött a rejtélyes átjárót.

Liz immáron kint volt a kertből, egy olyan helyen, ahová az utóbbi évtizedekben ember nem tette be a lábát. Körbenézett, de csupán hatalmas szürke fémes felületű épületszerüéseket látott, melyeket vaskos kábelkötegek kötöttek össze. Életnek, növényeknek nyoma sem volt, csupán furcsa, koszos kockák heverték szanaszét, melyek minden bizonnyal már igen régóta porosodtak a szikes, sivár talajon. Gépek sem jártak erre, legalábbis ő nem vett észre egyet sem közülük.

Liz óvatosan indult el a két épület közt, lopakodva, minden neszre figyelve, bebújva a ládák mögé. A menedékek takarásából ki-kilesve győződött meg a biztonságáról, majd szaladt át a következő kocka mögé. Az út egyre veszélyesebbnek tűnt, az egyik épület oldalán ugyanis méretes nyílás tátongott, bent pedig hatalmas robotok serénykedtek. Olyanok, melyeket a kertben még sosem látott. Mikor végre kiért az épülettömbök mögé, újabb akadállyal kellett szembenéznie. Az üres terület mögött egy széles, különböző méretű csövekkel és kábelekkel teli sávot